

Áhítat – 2020. 11. 27.

Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és elkezdtek kalászkokat tépdésni és enni. Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: „Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton.” Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett? Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak. Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek? De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt. Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek. Mert az Emberfia ura a szombatnak.” (Máté 12:1-8)

A szombati munka tilalmát Isten ószövetségi népe mindig nagy tiszteletben tartotta. Feljegyezték, hogy egy ókori csatában egy egész katonai csapat lemeszáróltatta magát, mert az ellenség éppen szombaton támadt, amikor a hithű zsidó nem védekezhetett. A szombat nyílt megszegése halálbüntetéssel járt. A kalászkok tépdésése aratásnak számított, ezért a tanítványok kalásztépdése a farizeusok szemében a szombattörvény megrontását jelentette. Kérdőre is vonták Jézust: „A tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton.”

Ifjú útkereséseim idején egyszer megkérdeztem egy templomos atyafit: „Miben áll a református keresztyén élet?” Másnapra egy papír két oldalát teleírva adta meg a válaszát. Az egyik oldal címe ez volt: „Tilos!” – és alatta hosszú lista; a másik oldal címe pedig ez: „Muszáj!” – és alatta a másik lista. Soha használhatatlanabb, az üdvösség keresése útján kétségbeejtőbb listát nem láttam. Az önmagához támaszkodó, teljesítményközpontú farizeus törvényvallásának a dokumentumát tartottam a kezemben. Egy ilyen nyomasztó listát cserélt fel Luther a 95 pontra és az Efézus 2:8-ra: „Kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.”

Jézus merőben másképp válaszol a Farizeusoknak, mint ahogyan az én régi cetlimen állt. Felelete kettős:

Először kifejti, hogy az élet drágább, mint a vallásos rítus. Dávid, a legeszményibb király életveszély idején a Törvény tiltása ellenére megette az oltárról a szent kenyereket. A templomban pedig szombaton is munkát végeznek a papok az áldozatok bemutatásával. Mert „nem az ember van a szombatért, hanem a szombat az emberért”. Majd utána minden határt túllép Jézus, amikor ezt mondja: „De mondom néktek, hogy a templomnál is nagyobb van itt.” És ezzel önmagáról beszél, ami a zsidó füleknek egyenesen istenkáromlás volt.

De nekünk – Evangélium! Örömuzenet!

Eddig csupán a Templom – immáron Jézus: Isten személyes jelenléte az ő népe között. Feleletében felénk ragyog mindaz, aki Ő nekünk: „az élet kenyere”, „a világ világossága”, „a jó pásztor”, „az ajtó”, „az út, az igazság és az élet”, „az alfa és az ómega, a kezdet és a vég”. Ahogyan Péter vallást tett róla a zsidó nagytanács és Izrael vénei előtt: „Vegyétek tudomásul valamennyien, hogy nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.” (ApCsel 4:5-12)

Örök nagy talány, hogy miért töri inkább össze magát az ember a Törvény cselekedetének kemény falán, mint hittel és bizalommal rábízva magát az üdvözítő kegyelemre, amely Jézus Krisztusban megjelent. Amelyet az Ige, és benne Isten hosszútűró szeretete most ismét felajánlott.

Imádkozzunk az ének szavaival?

*Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!
Az a bűn s a drága vér, Melyet ontál a bűnér',
Gyógyír légyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!*

*Törvényednek eleget Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár, S folyna könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad, Csak te válthatsz meg magad.*

*Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánasz;
Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!*

*Ha bevégzem életem, És lezárul már szemem,
Ismeretlen bár az út, Hozzád lelkem mennybe jut:
Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök kőszál!*